

TAANTUMUS YLTYY

Synkkiä pilviä kerääntyy yllemme. Raihnas itsevaltius nostaa päätään ja aseistautuu „tulella ja miekalla“. Taantumus hyökkää! Älkööt puhuko meille tsaarin „reformeista“, joiden tehtävänä on inhoittavan itsevaltiuden lujittaminen: „reformit“ ovat niiden samaisten kuulien ja kasakanpamppujen naamioimista, joilla villiintynyt tsaarin hallitus meitä niin anteliaasti kestitsee.

Oli aika, jolloin hallitus pidättäytyi verenvuodattuksesta maassa. Se kävi silloin sotaa „ulkoista vihollista“ vastaan ja sille oli tarpeen „sisäinen rauhallisuus“. Siksi se sallikin vissiä „sukoilua“ „sisäisiin vihollisiin“ nähden katsellen yltyvää liikettä „sormien lävitse“.

Nyt ovat tulleet toiset ajat. Vallankumouksen aaveen pelästyttämä tsaarin hallitus kiiruhti solmiamaan rauhan „ulkoisen vihollisen“, Japanin kanssa, kootakseen voimia ja tehdäkseen „perusteellisesti“ selvän „sisäisestä vihollisesta“. Ja niin alkoi taantumus. Se paljasti „suunnitelmansa“ jo aikaisemmin „Moskovskije Vedomostissa“⁴⁹. Hallitus... „joutui käymään saman-

aikaisesti kahta sotaa...“, kirjoitti tuo taantumuksellinen sanomalehti, „ulkoista sotaa ja sisäistä sotaa. Kun se ei käynyt kumpaakaan sotaa kyllin tarmokkaasti... niin se on osaksi selitettävissä siten, että toinen sota häiritsi toista... Kun nyt sota Kauko-Idässä loppuu...“, niin hallituksen „...kädet vihdoinkin vapautuvat tekemään voitokkaan lopun sisäisestäkin sodasta... nujertaakseen ilman mitään neuvotteluja“... „sisäiset viholliset“... „Sodan loputtua Venäjän (lue: hallituksen) koko huomio keskittyy sen sisäiseen elämään ja pääasiassa levottomuuksien rauhoittamiseen“ (kts. „Moskovskije Vedomosti“ elokuun 18 päiväältä).

Sellaisia olivat tsaarin hallituksen „suunnitelmat“ solmittaessa rauhaa Japanin kanssa.

Sitten, kun rauha oli solmittu, se toisti nuo samat „suunnitelmat“ ministerinsä suun kautta: „Hukutamme vereen“, sanoi ministeri, „Venäjän äärimmäiset puolueet“. Käskynhaltijainsa ja kenraalikuvernööriensä välityksellä se jo paneekin täytäntöön mainittuja „suunnitelmia“: se ei ole suotta tehnyt Venäjältä sotaleiriä, se ei ole suotta ahtamalla ahtanut liikkeen keskuksiin kasakoita ja sotilaita sekä suunnannut konekiväärejä proletariaattia vastaan — voisi luulla, että hallitus aikoo toistamiseen vallata äärettömän Venäjän!

Kuten näette, hallitus julistaa sodan vallankumoukselle ja kohdistaa ensimmäiset iskut sen etujoukkoon, proletariaattiin. Siten on ymmärrettävä sen uhkaukset, jotka on osoitettu „äärimmäisille puolueille“. Hallitus ei tietysti „jätä ilman“ talonpoikaistoakaan, vaan tulee kestitsemään sitä anteliaasti pampuilla ja kuulilla, jos osoittautuu, että se „ei ole kyllin järkevä“ ja vaatii inhimillistä elämää, mutta toistaiseksi hallitus

yrittää pettää sitä: lupaa sille maata ja kutsuu tulemaan Duumaan kuvailen tulevaisuuden „kaikenlaisia vapauksia“.

Mitä tulee „hienoon yleisöön“, niin sille tulee hallitus tietenkin olemaan „kohteliaampi“ ja yrittää saada aikaan sen kanssa liiton: sitä vartenhan oikeastaan Valtakunnanduuma onkin olemassa. Sanomattakin on selvää, että herrat liberaaliset porvarit eivät kieltäydy „sopimuksista“. Jo elokuun 5 päivänä he ilmoittivat johtajansa suun kautta, että he ovat ihastuksissaan tsaarin reformeista: „...On ponnistettava kaikki voimat, että Venäjä... ei lähtisi kulkemaan Ranskan vallankumouksellista tietä“ (kts. Vinogradovin kirjoitus „Russkije Vedomostissa“⁵⁰ elokuun 5 pnä). Sanomattakin on selvää, että kavalat liberaalit pettävät ennemmin vallankumouksen kuin Nikolai II:n. Sen osoitti riittävästi heidän viimeinen edustajakokouksensa...

Sanalla sanoen tsaarin hallitus ponnistaa kaikki voimansa nujertaakseen kansan vallankumouksen.

Kuulia proletariaatille, valheellisia lupauksia talonpoikaistolle ja „oikeuksia“ suurporvaristolle — sellaisin keinoin taantumus aseistautuu.

Joko kuolema tahi vallankumouksen nujerrus — sellainen on tänään itsevaltiuden tunnus.

Toisaalta eivät myöskään vallankumouksen voimat nuku, vaan jatkavat suurta työtään. Sodan seurauksena kärjistynyt kriisi ja yhä useammin puhkeavat poliittiset lakot ovat panneet liikkeelle koko Venäjän proletariaatin saattaen sen vastatusten tsaarin itsevaltiuden kanssa. Sotatila ei ole suinkaan pelästyttänyt proletariaattia, vaan päinvastoin, se on valanut öljyä tuleen ja huonontanut tilannetta vieläkin enemmän.

Sillä, joka on kuullut proletaarien lukemattomat tais-
teluhuudot: „Alas tsaarin hallitus, alas tsaarin Duuma!“
ja joka on kuunnellut tarkkaan työväenluokan sydä-
men sykintää, hänellä ei voi olla epäilystä, etteikö
proletariaatin vallankumouksellinen henki vallanku-
mouksen johtajana tule nousemaan yhä korkeammalle.
Mitä taas tulee talonpoikiin, niin jo sotilasmobilisatio
nostatti heidät nykyistä järjestelmää vastaan, se sama
mobilisatio, joka hajoitti heidän kotinsa ottamalla pois
perheen parhaat työntekijät. Jos vielä otetaan huo-
mioon, että siihen on tullut lisää nälänhätä, joka
käsittää 26 lääniä, niin on helppo ymmärtää, mille
tielle paljon kärsineen talonpoikaiston on lähdeittävä.
Vihdoin sotilaatkin ovat alkaneet napista, ja tuo napina
saa päivä päivältä itsevaltiudelle yhä uhkaavamman
luonteen. Itsevaltiuden tukipylyvät, kasakat, alkavat
herättää vihaa sotilaissa: äskettäin Uudessa Aleksand-
riassa sotilaat tappoivat ja haavoittivat kolmesataa ka-
sakkaa *. Tällaisten tapausten luku vähitellen kasvaa.

Sanalla sanoen elämä valmistelee uutta vallan-
kumouksen aaltoa, joka vähitellen kasvaa ja vyöryy
taantumusta vastaan. Viime tapahtumat Moskovassa
ja Pietarissa ovat tämän aallon enteitä.

Kuinka meidän on suhtauduttava kaikkiin näihin
tapahtumiin, mitä meidän, sosialidemokraattien, on
tehtävä?

Jos totellaan menshevikki Martovia, niin meidän on
heti tänään valittava Perustava kokous murtaaksemme
ainiaaksi tsaarin itsevaltiuden perustukset. Hänen
mielestään on samanaikaisesti Duuman legaalisten

* Kts. „Proletari“⁵¹ № 17.

vaalien kanssa toimitettava vielä illegaaliset vaalit. On muodostettava vaalikomiteat, jotka kutsuvat „väestöä valitsemaan edustajansa yleisellä äänestyksellä. Noiden edustajien on määrättynä hetkenä kokoonnuttava samaan kaupunkiin ja julistettava itsensä Perustavaksi kokoukseksi...” Siten „pitää tapahtua itsevaltiuden likvidoimisen“*. Toisin sanoen siitä huolimatta, että itsevaltius on vielä hengissä, me sittenkin voimme suorittaa ympäri koko Venäjää yleiset vaalit! Siitä huolimatta, että itsevaltius riehuu, kansan „illegaaliset“ edustajat voivat sittenkin julistaa itsensä Perustavaksi kokoukseksi ja pystyttää demokraattisen tasavallan! Ei siis tarvita aseita, ei kapinaa eikä väliaikaista hallitusta — demokraattinen tasavalta tulee itsestään, tarvitaan vain se, että „illegaaliset“ edustajat nimittäisivät itsensä Perustavaksi kokoukseksi! Kelpo Martov on vain unohtanut sen, että tuo tarumainen „Perustava kokous“ joutuu yhtenä kauniina päivänä Pietari-Paavalin linnaan! Geneveläinen Martov ei ymmärrä, että venäläisillä käytännönmiehillä ei ole aikaa harrastaa porvarillisia lastenleikkejä.

Ei, me tahdomme tehdä jotain muuta.

Musta taantumus kokoo pimeitä voimia ja pyrkii kaikin voimin yhdistämään ne, — meidän tehtävämme on koota sosialidemokraattiset voimat ja liittää ne tiukemmin yhteen.

Musta taantumus kutsuu koolle Duuman, se haluaa saada itselleen uusia liittolaisia ja suurentaa vasta-

* Kts. „Proletari“ № 15, jossa esitetään Martovin „suunnitelma“.

vallankumouksen armeijaa,—meidän tehtävämme on julistaa aktiivinen Duuman boikotti, näyttää koko maailmalle sen vastavallankumouksellinen olemus ja lisätä vallankumouksen kannattajain rivejä monin kerroin.

Musta taantumus lähtee veriseen rynnäkköön vallankumousta vastaan, se tahtoo saada aikaan hämminkiä riveissämme ja kaivaa hautaa kansan vallankumoukselle,—meidän tehtävämme on asettua taistelujärjestykseen, tehdä kaikilla paikkakunnilla samanaikainen rynnäkö tsaarin itsevaltiutta vastaan ja pyyhkäistä pois sen muisto ikiajoiksi.

Ei Martovin pahvitalo, vaan yleinen kapina—se on meille tarpeen.

Kansan pelastus on itsensä kansan voitokkaassa kapinassa.

Joko kuolema tahi vallankumouksen voitto—selaisen on oltava vallankumouksellisen tunnuksemme tänään.

*Sanomalehti „Proletariatit Brdzola“
(„Proletariaatin Taistelu“) № 12,
lokakuun 15 pnä 1905*

Artikkeli ilman allekirjoitusta

Käännetty gruusian kielestä